

Posudek vedoucí bakalářské práce Venduly Vadasové

Podoby mexické revoluce v díle Los de abajo

Mariano Azuela (1873-1952) se zúčastnil Mexické revoluce jako vojenský lékař v jednotkách J. Mediny, spojence legendárního vůdce Pancha Villy, po Medinově porážce odešel do exilu do USA a tam napsal román *Los de abajo* (do češtiny přeloženo jako *Vojáci bídy*). Toto dílo se stalo prototypem tzv. románu mexické revoluce a je jedním z mnoho textů, které reflektují obrovský dopad, který toto historické období mělo (a dokonce má) na mexickou společnost a chápání mexické identity (viz např. díla Carlose Fuentesese). Na Azuelově románu, napsaném ve formě rychle a ostře se střídajících scén, je dodnes působivé jednak to, že jde o bezprostřední zpracování osobního prožitku, jednak to, jak jasnozřivě autor viděl stinné stránky revolučního dění.

Vendula Vadasová se rozhodla soustředit na románové postavy, neboť jsou to ony, které revoluci různým způsobem prožívají, a autor na nich ukazuje, jaké důvody mohou lidi k revoluci přivést a jak rozdílně události prožívají a co z nich vyvozují.

Na bakalářské práci V. Vadasové zaujme na první pohled fakt, že se zcela vyhnula kontextovým kapitolám a plně se soustředila na analýzu jednotlivých postav. Jak uvádí, „autor poukazuje velmi neotřele, že neexistuje pouze dobro a zlo jako naprosté protiklady“ (s. 8). Rovněž v práci dokazuje, že Azuelovi hrdinové nejsou statičtí, nýbrž procházejí (někteří více, jiní méně) v průběhu románu podstatnými charakterovými změnami. I to je důsledek zážitků revolučních bojů.

Autorku zajímá vnímání dobra a zla, přítomnost násilí a víra/nevíra v ideály. Krom „literární“ sekundární literatury se opírá o práce E. Fromma; zajímavě formuluje např. problematiku manipulovatelnosti lidského jedince (v případě revolucí častého fenoménu) – samozřejmě by tuto a další otázku šlo rozebrat daleko obšírněji, zde jsou dané jevy spíše načrtnuty.

V. Vadasová nám postupně představuje mužské a ženské postavy; ukazuje, jaké místo v románovém textu zastávají a jakou roli v revoluci hrají. Velmi pěkná je kapitola věnovaná Valderramovi a jeho bláznovství (i s odkazem na Quijota, s. 32-33). Autorka jasně ukazuje, že byť Azuela téměř nepoužívá popisy a postavy charakterizuje pomocí dialogů a konkrétního jednání, dokáže vytvořit velmi různorodou a plastickou paletu osudů.

V diskusi bych se ráda vrátila k Azuelově pojetí ženských a mužských postav. Dá se nějak jasně odlišit, jak revoluci vnímají, nebo je uvnitř každé kategorie více možných postojů?

Bakalářská práce Venduly Vadasové naplňuje to, co autorka konstatuje v úvodu a myslím, že může obohatit čtenářský zážitek z románu *Los de abajo*. Autorka prokázala zvládnutou práci se sekundární literaturou a schopnost proniknout do analyzovaného literárního textu; píše – až na pár zaškobrtnutí – kultivovaným jazykem a své postřehy dokládá dobře zvolenými ukázkami.

Práci proto doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *výborně*.

Praha, 1. 6. 2020

Mgr. Dora Poláková, Ph. D.

